

denne Sag. Jeg er ogsaa overbevist om, at Giverne ved den store Indsamling, som har fundet Sted, havde den Tanke med, hvad de gav, at de derved vilde bidrage til, at disse uerstattelige Ting blev opbevaret paa en saadan Maade, at de var fuldkommen sikrede mod Brandfare ude fra. Men det kan kun ske, hvis vi bygger en frit beliggende Bygning til at opbevare de oldnordiske Ting i. Dette er for mig det vigtigste; og den Fejl, der paa dette Punkt knytter sig til det foreliggende Forslag, maa jeg derfor ivrigt bestræbe mig for at faa rettet. Mit første Ønske i denne Sag er derfor: Bort fra Prinsens Palæ med de oldnordiske Ting!

Men desuden tror jeg, at den højtærede Minister tager fejl paa et andet Punkt. Den højtærede Minister er af den Mening, at det Projekt, her er forelagt, er billigt. Det tror jeg paa ingen Maade er Tilfældet. Naar man ser paa, hvad man faar, og hvad det koster, maa man sige, at det, man her faar for Pengene, er dyrere end nogen anden Ordning, der kunde bringes i Forslag. Her foreslaas en Ombygning af Prinsens Palæ, der ikke kan yde nogen absolut Sikkerhed mod Brandfare ude fra. I „Kritisk Revy“, Hæfte for 1. Marts 1927, skriver en sagkyndig om Museumssagen, at de, der kræver Museet bevaret i Prinsens Palæ, end ikke lader sig afskrække af, at det er dyrere at ombygge gamle Huse til Museer end at bygge helt nye, og der tilføjes den faktiske og uimodsigelige rigtige Bemærkning, at Indretningen af Frederiks Hospital til Museum kostede ca. 400 Kr. pr. m² i Etageareal eller ca. 4 Gange saa meget som Opførelsen af et nyt Beboelseshus. Der faar man en Oplysning om, hvad det koster at ombygge gamle Huse for at gøre Museumsbygninger ud af dem; det løber højere op end at bygge nye Huse.

Dertil maa saa lægges selve den store Værdi, Prinsens Palæ har i sin nuværende Skikkelse, thi medens man i den store Betænkning af 1883, jeg før nævnte, ligesom var i Vilderede med, hvad man skulde gøre med Prinsens Palæ, hvis det ikke blev brugt til Museum, er vi i Nutiden aldeles klare over, at Prinsens Palæ udmærket kan anvendes af den danske Stats Administration, det ligger nær op ad de øvrige Administrationsbygninger, nær ved Rigsdagsbygningen, det er udmærket beliggende til at tages i Brug af vor Statsadministration, der i høj Grad trænger til egne Boliger. I Statens Haand har Prinsens Palæ sin fulde Bygningsværdi, sin fortrinlige Beliggenhedsværdi, og derfor maa der til

enhver Plan, som bygger paa, at man bevarer Prinsens Palæ som Museumsbygning, naar man skal bedømme, hvad det vil koste at have Museum dér, lægges den fulde Værdi af Prinsens Palæ og den Grund, hvorpaa det ligger. Og lægger man til, hvad det vil koste at ombygge Prinsens Palæ, tør jeg paastaa, at Prinsens Palæ vil blive meget, meget dyrere end nogen anden Museumsbygning i København. Af disse Grunde maa jeg ønske, at man kommer bort fra den Plan, der gaar ud paa at bevare Prinsens Palæ som et Led eller som et Centrum i vor Museumsbygning.

Det er jo ogsaa rent tilfældigt, at Prinsens Palæ er blevet brugt til Museum. Det var i 1850, at den daværende Konge fik Lyst til at faa nogle flere Lokaler til sit private Brug paa Christiansborg. I nogle af de Lokaler, han ønskede at indtage til sin egen Bolig, var der en Oldsamling. Man fik det saa ordnet saaledes, at Højesteret, som havde til Huse i Prinsens Palæ, blev flyttet til Amalienborg, og saa flyttede man Oldsamlingen til Prinsens Palæ og forbandt den med Kunstmuseet fra Dronningens Tværgade. Det gik saaledes helt tilfældigt til og skete af aldeles usaglige Grunde, at Prinsens Palæ blev Museumsbygning, og der har aldrig været forsøgt at give en saglig Begrundelse deraf. Det var tillige uheldigt, thi det har medført, at overordentlig vigtige og uerstattelige Ting i mange Aar har været udsat for Brandfare.

Der kan heller ikke anføres en eneste saglig Grund for at bevare Prinsens Palæ som Museumsbygning, det har aldrig egnet sig dertil og vil aldrig komme til at egne sig dertil. I den store Betænkning udtaler man sig paa Side 20 herom, idet der staar: „at Prinsens Palæ er som oftere fremhævet først i vor Tid bestemt til Opbevaringssted for Museerne“ — det skete i 1850 — „Palæet er bygget i første Halvdel af forrige Aarhundrede paa en Række private Grunde, og grænser den Dag i Dag op til over en halv Snes gamle, yderlig brandfarlige Bygninger. Det er opført med en meget rigelig Anvendelse af Træmateriale“. Jeg beder om, at denne Bemærkning maa blive husket; Palæet er opført med en meget rigelig Anvendelse af Træmateriale. Det er tillige bygget i de gode, gamle Dage, om hvilke sørgelige Erfaringer lærer os, at Haandværkerne var meget uefterrettelige ved Opførelsen af saadanne Bygninger; dels maaske for at tjene mere, dels maaske paa Grund af Ukyndighed byggede de i høj Grad brandfarligt. Vi saa, da